

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év november hó 17. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A *csalás büntette és más bűncselekmények* miatt *I.r.vádlott és társai* ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 10.B.988/2007/83. számú ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében *megváltoztatja*.

A kiszabott pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege 1.019.527,- (egymillió-tizenkilencezer-ötszázhuszonhét) forint, melyből az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni 163.920,- (egyszázhatvanháromezer-kilencszázhusz) forintot. A fennmaradó 855.035,- (nyolcszázötvenötezer-harmincöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a III. r. vádlott lakcíme város.

A másodfokú eljárásban felmerült 243.853,- (kettőszáznegyvenháromezer-nyolcszázötvenhárom) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 104.251,- (egyszáznégyszer-kettőszázötvenegy) forint, a II. r. vádlott 69.301,- (hatvankilencezer-háromszázegy) forint, a III. r. vádlott 70.301,- (hetvenezer-háromszázegy) forintot kötelesek megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Bíróság a 2009. november 11. napján kihirdetett 10.B.988/2007/83. számú ítéletével

A I.r. vádlottat 2 rb. csalás büntette, melyből 1 rb. kísérlet, 1 rb. társtettesként, 1 rb. bűnsegédként elkövetett (Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont) és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt - halmazati

büntetésül - 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.000 Ft-ban állapította meg.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 350.000 Ft pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Ellenben az ellene 4 rb. csalás büntette (3 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont, 1 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont (4) bekezdés b/ pont) és 3 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat 2 rb. csalás büntette, melyből 1 rb. kísérlet, 1 rb. társtettesként elkövetett (Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont) és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt - halmazati büntetésül - 300 napi tétele pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.200 Ft-ban állapította meg.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 360.000 Ft pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Ellenben a 2rb. csalás büntette (Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont) és 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A III.r. vádlottat 2 rb. csalás büntette, melyből 1 rb. kísérlet, 1 rb. bűnsegédként elkövetett (Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont) és 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.a/ pont) miatt - halmazati büntetésül - 320 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.000 Ft-ban állapította meg.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 320.000 Ft pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Ellenben a 2 rb. csalás büntette (Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont) és 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A IV.r. vádlottat az ellene 2 rb. csalás büntette (1 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ pont (5) bekezdés b/ pont, 1 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ pont (4) bekezdés b/ pont) és 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.c/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az V.r. vádlottat az ellene 3 rb. csalás büntette (2 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (5) bekezdés b/ pont, 1 rb. Btk.318.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont, (4) bekezdés b/ pont) és 3 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.(1) bekezdés c/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A VII.r. vádlottat az ellene 1 rb. csalás büntette (Btk.318.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) és 1 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.(1) bekezdés c/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Egyetemlegesen kötelezte az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessenek meg a Biztosító1 részére 578.055 Ft-ot.

Kötelezte őket 34.683 Ft eljárási illeték megfizetésére is.

A Biztosító² és az Biztosító³ magánfelek polgári jogi igényét elutasította.

Az I.r. vádlottat 182.811 Ft, a II.r. vádlottat 168.049 Ft, és a III.r. vádlottat 168.049 Ft büntügyi költség megfizetésére kötelezte.

A fennmaradó 445.360 Ft büntügyi költségről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak, valamint védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést.

Az elsőfokú bíróság ítélete a IV.r., az V.r. és a VII.r. vádlottak vonatkozásában 2009. november 16. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.51/2010/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak a fellebbezésüket írásban részletesen is megindokolták

Azl.r. vádlott a teljeskörű felmentését vagy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint egyetlen olyan bizonyítékot sem tudott az ügyészség felmutatni, amely a vádlottak bűnösségét kétséget kizáróan bizonyította volna. Az elsőfokú bíróság a mérlegelése alapjául olyan bizonyítékokat használt fel, amelyek jogsértőnek bizonyultak. Itt elsősorban a II.r. vádlottnak a nyomozás során pszichikai kényszer hatása alatt tett részbeni beismerő vallomására hivatkozott.

Utalt arra, hogy a II.r. vádlott 1997. november 18. gyanúsított kihallgatásán védő nem vett részt, így a törvényességet nem garantálta senki.

Az 1998. április 15. folytatódó kihallgatásán, már védője jelenlétében és annak tanácsára, taktikai okból tartotta fenn a korábbi vallomását.

Ezt követően 1998. május 4. napján lelkiismereti okból visszavonta a vallomását és jelezte a jogsértéseket.

Kifogásolta, hogy ezt követően nem indult hivatalos vizsgálat, és nem történt meg a gyanúsítottak szembesítése sem.

Véleménye szerint az eljáró ügyészségi nyomozók jogsértő eljárását bizonyítja, a II.r. vádlott útlevelének szabálytalan bevonása is.

Ő maga azért került előzetes letartóztatásba, mert nem a nyomozó hatóság számára megfelelő vallomást tett. Nem különítették el a rendőrségi fogdán, családtagjait is gyanúsítottakká tették.

A gyanúsított panaszok sosem jutottak el a Fővárosi Főügyészséghez, mert azok egy részét az ügyészségi nyomozó eltűntette.

A II.r. vádlott az első gyanúsított kihallgatásán a vallomását külső instrukciók alapján, irányítottan, pszichikai kényszer hatására tette. tanú¹ ezzel kapcsolatban a tárgyaláson nagy valószínűséggel nem mondott igazat.

Kifogásolta az ítéletnek azt a megállapítását, hogy ő és a III.r. vádlott tisztában lettek volna azzal, hogy a gépkocsit ténylegesen nem törték fel, mivel ilyet egyikük sem említett soha, illetve tagadták azt.

Hivatkozott a II.r. vádlott azon vallomására, hogy ő konkrétan nem mondta neki, hogy a káresemény tulajdonképpen a biztosító megtévesztése.

Nem tartotta helytállónak azt a bírói megállapítást sem, hogy szakértő megtévesztése miatt rejtették el az alkatrészeket a pincében. Az alkatrészek leszerelése azért történt, hogy a pótszemlére vonatkozó szándéknyilatkozatnak megfelelően közel kárkori állapotba helyezték a gépkocsit. A leszerelt alkatrészek pedig kizárólag állagmegóvás miatt kerültek a pincébe.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a vádlottak bizonyítékait és védekezését.

Kifogásolta, hogy nem került kihallgatásra a kárvizsgáló.

Az V.r. vádlott vallomásának bírói értékelésével kapcsolatban, miszerint soha nem állította, hogy a gépkocsifeltörés után megjelent nála egy ismeretlen személy és a kocsijához alkatrészeket ajánlott megvételre, arra hivatkozott, hogy betegsége miatt valószínűleg erről elfeledkezett.

Mindkét vádbeli cselekmény bejegyzésre került a helyszínelői füzetbe, ügyeleti naplóba, ügyszámot kaptak, kiszignálták, a nyomozást megszüntették.

A helyszíni szemléket végző III.r. vádlott ténylegesen szolgálatban volt. Egyébként a helyszíni szemlék elkészítése, azok leadása, iktatása nélkül a nyomozás, majd a kárrendezés nem jöhetett volna létre.

A 2/A. vádpontonál tanú2 is igazolta a gépkocsi állapotát. Azt a Biztosító1 ismeretlenül maradt szakértője is megtekintette.

A szakértő1 nem tartotta elfogulatlannak, a szakvéleményében írtakat vitatta, részletesen megjelölve a szakvélemény vitatott pontjait.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta ki a 2/B vádpont esetében szakértő2-t, és az ügyben hivatalosan eljáró rendőr zászlóst sem.

A 949 frszú személygépkocsinál a gravírozást a Biztosító4 szabta feltételként, aminek a II.r. vádlott 1997. május 23. napján a Kft-nél eleget is tett.

A gépkocsit 385. frsz-al is gravírozott volt, mivel vásárláskor már a KARC rendszerben szerepelt.

A 2/A. vádpontonál sérelmezte, hogy nem hallgatták ki kárvizsgálót, a Biztosító1 fel nem kutatott gépjármű-szakértőjét, rendőr2, aki az ügy előadója volt.

Fellebbezése írásbeli indokolását 2010. április 14. napján ki is egészítette, hivatkozott a korábbi hatályon kívül helyező határozat útmutatásaira, melyeket álláspontja szerint a megismételt eljárásban eljáró bíróság figyelmen kívül hagyott.

A II.r. vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában szintén a felmentését, vagy azt ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a nyomozati szakban pszichikai kényszer hatására tett részben beismerő vallomást.

Az eljáró ügyészségi nyomozók eljárását szabálytalannak, törvénysértőnek minősítette. Nem hivatalos kihallgatása alkalmával őt a nyomozó hatóság által elvárt vallomás elérése érdekében verbálisan folyamatosan fenyegették, előzetes letartóztatását helyezték kilátásba.

Ezeknek az eseményeknek a valós tartalmára bizonyíték szerinte az I.r. vádlott hasonló beszámolója. Véleménye szerint útlevelének szabálytalan elvétele is bizonyítja az Ügyészségi Nyomozó Hivatal eljárásnak szabálytalanságát.

Az elsőfokú bíróság ezt a kényszervallatást nem értékelte a vádlottak javára, azt „életszerűtlennek” minősítette.

Kifogásolta, hogy első gyanúsított ki hallgatásakor az ügyészségi nyomozó védő jelenlétéről nem gondoskodott, így törvényes jogait nem képviselte senki.

A kihallgatási jegyzőkönyvben nem a saját szavait rögzítették.

A következő, 1998. április 15. napján tett vallomásában, már védő jelenlétében, annak kifejezett tanácsára tartotta fenn, „taktikai okból” a korábbi vallomását.

Ezt azonban lelkiismereti okból 1998. május napján visszavonta, és egyben védője megbízását felmondta.

Ettől kezdve következetesen tagadta a cselekmények elkövetését.

Az általa jelzett jogsértések kivizsgálására nem került sor, és ellene sem indult hamis vád miatt büntetőeljárás.

A 2/A. vádpontonál arra hivatkozott, hogy nem volt tudomása arról, hogy az I.r. vádlott az általa megvásárolt gépkocsival korábban követett-e el bűncselekményt, ilyesmire nem is utalt.

Tudomása volt a gépkocsit megelőzően ért káreseményről, de azzal kapcsolatban nem vett részt semmiféle hivatalos eljárásban, a kártérítési összegből nem részesült.

A városi lakásán a szakértő1 által végzett pótszemlére kifejezetten a biztosító kérésére, kárkori állapotban került sor. Így az „alkatrészelrejtés” megfogalmazás téves. Az alkatrészeknek a pincében való elhelyezésére kizárólag állagmegóvás céljából került sor. Ezt a személygépkocsit - szemben az első vallomásával - ő használta, így az nyilvánvalóan értéket képviselt számára.

A 2/B. vádponttal kapcsolatban azt adta elő, hogy a gépkocsira ő kötött biztosítást.

Az állított káresemény ténylegesen megtörtént. A gépkocsihoz a káresemény észlelésekor - ellentétben a vallomásában foglaltakkal - szolgálati gépkocsival ment, amit bizonyít az is, hogy emiatt vele szemben hivatalos eljárást is kezdeményeztek, amelyben a katonai ügyésség elévülés miatt tagadta meg a nyomozást.

A III. r vádlott végezte a hivatalos helyszíni szemlét, melyről jegyzőkönyvet, fényképeket is készített az előírások szerint.

A helyszínre valóban segítségül hívta az I.r. vádlottat, aki kérésére kerekeket is hozott.

A vádbeli állítással szemben egyik vádlott társa sem kérte a helyszíni szemle jegyzőkönyv aláírására. Nem volt szó sem a hatóság, sem pedig a biztosító megtévesztéséről, és nem esett szó a helyszínen kártérítési összegről, illetve annak szétosztásáról sem.

Az ügyben a saját nevében, a saját kára rendezése érdekében járt el. A gépkocsit a telephelyen helyezték el, itt tekintette meg a Biztosító⁴ kárszakértője is. Külföldi utazása miatt barátját és kollégáját kérte meg, hogy járjon el a szemle lefolytatásánál.

A kárt a biztosítónál ő jelentette be, annak kifizetését a biztosító megtagadta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban bizonyítékként használták fel a fent részletezett körülmények között keletkezett gyanúsítottai vallomását, a függetlennek és elfogulatlanoknak nem tekinthető a szakértő¹ szakértői véleményét. Figyelmen kívül hagyták az eljáró ügyésségi nyomozók által elkövetett bűncselekményeket. Ugyanígy részlegesen figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező határozatban írtakat is.

A bizonyítási indítványaikban indítványozott tanúk meghallgatását elmulasztotta oly módon, hogy a bizonyítási indítványt nem utasította el. E körben a 2/A. vádpontonál kárvizsgáló, rendőr² és a Biztosító¹ ismeretlen kárszakértője, a 2/B. vádpontonál szakértő², rendőr¹ tanúkénti kihallgatásának elmaradására utalt.

A III.r. vádlott a fellebbezése írásbeli indokolásában a felmentését, vagy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

Elsődlegesen arra utalt, hogy véleménye szerint megalapozatlanul fogadta el az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott ügyvéd nélküli kihallgatásán tett beismerő vallomását és vetette el annak későbbi megváltoztatását.

Állítása szerint a két káresemény időpontjában - 1997. március 16. napján 06 óra körüli időben, és 1997. augusztus 15. napján 05 óra 15 perc körüli időben - szolgálatban volt.

Egyetlen vallomás és bizonyíték sem állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére, hogy társaival a biztosító megtévesztése érdekében megállapodva bűncselekményt követett volna el.

Az első kéresemény 1997. március 16. napján kb. 7 óra körül lett bejelentve, amihez ő az ügyeletes tiszt utasítására vonult ki. A rendszeresített formanyomtatványt kiállította, amit a sértett is aláírt. Ezen a napon a szolgálata során a vádbeli cselekményen kívül még további 3 esemény történt, amiket a napi jelentésében is szerepeltetett és leadott.

Tőle függetlenül a tanú2 is megerősítette, hogy az általa készített helyszíni szemle jegyzőkönyv valós tényeket tartalmazott, mert a jelzett gépkocsit arról a helyszínről szállították el.

Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a vádlotti bizonyítási indítványoknak ugyan helyt adott, de az érintett tanúkat mégsem idézte be.

A második kéresemény 1997. augusztus 15. napján a hajnali órákban történt, amit bejelentés után, 05 óra 15 perckor szemlézett le. Az ítéletben a szemle időpontjára nézve elírás történt, az nem augusztus 16. napján volt. Ez is arra enged következtetni, hogy az ügyét, a tényeket, bizonyítékokat csak felületesen vizsgálták. Téves az a megállapítás, hogy ő ekkor ne lett volna szolgálatban.

Az általa készített helyszíni szemle jegyzőkönyvek kizárólag az objektív valóságot és a tényeket tartalmazták.

Ő nem is volt olyan pozícióban, hogy a fenti események szemlélése után a biztosító bárkinek is bármilyen összeget is kifizessen.

Hivatkozott az ítéletnek arra a megállapítására is, hogy az események nem kerültek rögzítésre az ügyeletes tisztnél. Ezzel kapcsolatban egyrészt arra utalt, hogy persze, hogy nem találják, ha nem is azon a napon keresik, ahol kell, másrészt pedig rendőr3 főtörzsszáslós tanú vallomására hivatkozott, mely szerint a küldési naplóban az esetek 80 %-a nem kerül rögzítésre, míg az ügyleti naplóban és a többi helyen igen.

Hiányolta ügyében a szembesítés elmaradását is, holott ő azt a gyanúsítása során azonnal kérte.

Hangsúlyozta, hogy ő minden esetben szabályosan járt el.

Jogtalannak tartotta egyetemleges kártérítésre kötelezését.

Nem tett eleget szerinte az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező határozat iránymutatásainak sem.

A másodfokú bíróság a vádlotti fellebbezésekben írtak alapján az ügyben bizonyítás felvételét látta szükségesnek, ezért az ügyet a Be.363.§.(2) bekezdés b/ pontja alapján tárgyalásra utalta és igazságügyi műszaki szakértői vélemény beszerzését rendelte el. Ennek során lehetőséget biztosított a vádlottak részére is, hogy a szakértőhöz kérdéseket intézzenek, amit a vádlottak írásban be is nyújtottak.

Az ügyben a műszaki szakértő készített szakvéleményt, melyben választ adott a bíróság és a vádlottak által feltett kérdésekre is.

Szakvéleményében leírta a járműazonosítás lényegét, lépéseit és célját, részletezte az egyes alkatrészek azonosíthatóságát.

Megállapította, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem igazolható, de nem is cáfolható az, hogy a 385 frszú, illetve a 949 frszú személygépkocsi az eredeti, gyárilag beépített alkatrészekkel lett újraépítve.

A korábbi szakértői vizsgálat során értékelt alkatrészek sorozatgyártás elemei, akár utólagos hozzáférés sem zárható ki, akár azonos színben, mintázatban is.

A korábbi szakértői vizsgálat nem rögzítette a vitatott elemeken lehetséges jelzéseket (gyártási időpont), így azokat nem lehet egybevetni a gépkocsi gyártási idejével.

Az üvegben, fényszóróban lévő és az egyedi alvázszám utolsó hat számjegyét hordozó karakter ugyan egyediségre utalhat, ugyanakkor az iratok között számla található arról, hogy ezeket már az újjáépítést követően helyezték el a kérdéses alkatrészekben. Az üvegek jelölésének idejére az üveg utólagos vizsgálatával sem tehető szakértői megállapítás.

A szakértői vizsgálat csak azt állapíthatja meg, hogy a személygépkocsi korábban kisserelt alkatrészekkel történő újjáépítése fizikailag lehetséges, de műszaki eszközökkel, és a rendelkezésre álló adatok alapján nem bizonyítható.

A szakértő az alkatrészeknek csak kisebb részében talált volna pontosabb gyártási időt, ebből még nem lehetett volna kétséget kizáróan megállapítani a gépkocsi gyártási idejét, legfeljebb a vizsgálat alá vont alkatrészek gyártásának pontosabb ismeretére kerülhetett volna sor. Ebből az alkatrészek utólagos beépítettségére lehetett volna nagyobb valószínűségű következtetéseket levonni, a keréktárcsák, belső kárpitok, illetve ülések esetében. Ez azonban egyedi azonosításra még nem alkalmas.

A műszerfal vizsgálata - egyedi azonosító adat hiányában - a vélemény megállapításait sem nem gyengíti, sem nem erősíti.

A korábban eljáró műszaki szakértő azon véleménye, hogy az utólagos beépítés nem állapítható meg a légszűrőház, illetve a hűtőrács alkatrészeknél, csak annyit jelenthet, hogy ezen egységek utólagos szerelése lehetséges, de ezt nem állapította meg, a vádlottak terhére nem értékelte.

A korábban eljáró szakértő nyilván tisztában volt azzal, hogy hűtőrács, mint önálló alkatrész a jelzett típusú személygépkocsin ebben a formában nem létezik, de véleményéből kiderül, hogy a szakértő mit értett ezen.

A vizsgálat alá vont alkatrészek közül az injektor-agy, műszerfal-egység, kalaptartó, első ülések, akkumulátor, légszűrőház, fényszórók, irányjelző lámpák, hűtőrács esetében azok felületén nem találhatók egyedi azonosítást lehetővé tevő jelzések, azok nincsenek ellátva a minden műszaki kétséget kizáró azonosítást biztosító egyedi azonosítóval, gyári számmal.

A kérdéses egységeken cikkszám, illetve gyártásra utaló csoportjelzés található, amely azonos időszakban előállított egységeken azonos, a cikkszám pedig az egység módosításáig állandó.

A szakértő1 és a műszaki szakértő által adott szakvélemények ellentmondásaira tekintettel a bíróság mindkét szakértőt megidézte a tárgyalásra és őket egymás jelenlétében meghallgatta.

A műszaki szakértő a gépkocsi pótszemlére történt szétszerelése kapcsán elmondta, hogy ami burkolt vagy takart részen van, azt a szakértőnek is meg kell bontania, hogy lássa. Hogy valaki milyen formában kívánja elősegíteni a szakértő munkáját, az nem büntetőjogi kategória.

A szakértő1-nek arra a véleményére, hogy 1:100.000-hez az esélye annak, hogy valaki olyan műszerfalat vesz és épít be, amelynek a kilométeróra állása megfeleltethető a gépkocsi évjáratának, a műszaki szakértő úgy nyilatkozott, hogy véletlenszerű dolog az, hogy bontásból mit lehet beszerezni, ráadásul a kilométerórák állíthatók is.

Az üléshez, ajtókárpit kopottságának az eredetivel megfelelésére vonatkozó korábbi szakértői megállapítással kapcsolatban szintén arra utalt, hogy lehet ilyet a bontóban találni.

A gumik kopottsága sem lehet egyedi azonosító.

A szakértő1 a tárgyaláson mindenben egyetértett a műszaki szakértő szakvéleményével.

A tárgyaláson ismertetésre került a II.r. vádlott híváslistája is (nyomozati iratok IV. kötet 2021. oldal), melyben nem szerepel az általa a vallomásában hivatkozott reggeli 107-es rendőrségi hívás a bejelentésről.

1997. augusztus 15. napján reggel 8 óra 43 perckor van az első hívása, amit a budapesti alatti cella közvetít.

A lefolytatott bizonyítási eljárást követően **az I.r. vádlott védője** a fellebbezését fenntartotta.

Arra hivatkozott, hogy bár az ügyeleti naplóban nem volt feltüntetve a káresemény, de ezekről a III.r. vádlott jelentést írt, amit le is adott.

Tévesnek tartotta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy az I.r. vádlott valótlan helyszíni szemle jegyzőkönyvet nyújtott volna be a biztosítóhoz, hogy tisztában lettek volna azzal, hogy a gépkocsit ténylegesen nem törték fel, hogy a pótszemle során a gépkocsi szétszerelése a szakértő megtévesztését szolgálta volna, hogy a II.r. vádlott is tisztában lett volna azzal, hogy a gépkocsit káresemény nem érte.

Az I.r. vádlott az eljárás során végig következetes vallomást tett, tagadta a terhére rótt bűncselekményeket.

A II.r. vádlott kellően megindokolta első vallomásának visszavonását. Tanú1 és az ügyészségi nyomozó tanúktól nem is volt várható, hogy megerősítsék a II.r. vádlott állításait.

Az V.r.vádott ugyan nem említette az ismeretlen személyt, aki az alkatrészek miatt megkereste, de ebből még nem következik, hogy ilyen ne történt volna.

Utalt még a műszaki szakértő szakértői véleményére, mely szerint nem állapítható meg, hogy a gépkocsi az eredeti alkatrészekből lett volna újjáépítve.

Felhívta a figyelmet arra, hogy iratellenes az a megállapítás, hogy a történetkor a III.r. vádlott ne lett volna szolgálatban.

Az ügyleti naplóban valóban nem volt bejegyzés a bejelentésekről, de ezzel kapcsolatban utalt tanú4 vallomására, mely szerint feledékenység miatt ilyesmi előfordulhatott.

Hivatkozott még a tanú2 vallomására is, aki segített a gépkocsi elvontatásában így látta annak állapotát.

A vádlott felmentését kérte, mivel kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást az ellene emelt vád.

Az I.r. vádlott a felszólalásában az írásban is megindokolt fellebbezését fenntartotta, csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A II.r. és a III.r. vádlottak védője perbeszédében fenntartotta a bejelentett fellebbezését. Mindenben egyetértett a két vádlott által benyújtott írásbeli indokolással.

Ezt meghaladóan arra hivatkozott, hogy az ismertetett híváslista lényeges adatot nem tartalmazott.

Mindkét vádlott felmentését indítványozta.

A II.r. vádlott felszólalásában a fellebbezését fenntartotta. Annyit jegyzett meg, hogy a gépkocsi szétszerelése a pótszemlére kifejezetten a szakértő1 kérésére történt.

A III.r. vádlott szintén fenntartotta a bejelentett fellebbezését, az írásban benyújtott indokolást kiegészíteni nem kívánta. Személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy jelenlegi lakcíme város.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője - korábbi átiratával egyezően - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg, azt logikusan meg is indokolta, így az elfogadható.

A szakértők véleményével kapcsolatban arra utalt, hogy bár szakértői módszerekkel nem bizonyítható, hogy ugyanazon alkatrészek kerültek volna visszaépítésre, de ez ki sem zárható.

Ebből következően pedig az eljárás egyéb adatai alapján kell megállapítani a tényállást.

Felhívta a figyelmet, hogy a beépített alkatrészek minőségüket, színüket, használatukat tekintve megfeleltek az adott gépkocsinak. A gépkocsi szakszerűen lett szétszerelve.

A II.r. vádlott nem tudott elfogadható magyarázatot adni a vallomása megváltoztatására. Védője jelenlétében a második kihallgatásán is fenntartotta azt. Első vallomásában csak a jelen tényállásban lévő cselekményt ismeri be, a többi gyanúsítást tagadja. Ebből következően megkérdőjelezhető az általa hivatkozott pszichikai nyomás, hiszen ha ez igaz lenne, miért szelektált volna a gyanúsítások között?

Lényeges körülménye az ügynek az is, hogy az V.r. vádlott nem erősítette meg vallomásában az I.r. vádlott védekezését. Lehetséges, hogy nem emlékezett volna olyan lényeges körülményre, hogy ismeretlen személy alkatrészeket ajánlott a gépkocsihoz?

Az, hogy a III.r. vádlott szolgálatban volt-e szintén mérlegelési kérdés, ami az okiratok alapján eldönthető.

Álláspontja szerint a tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, törvényes a cselekményeik minősítése is.

A vádlottak az utolsó szó jogán mindannyian azt hangsúlyozták, hogy nem követtek el bűncselekményt.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlottak és védőik felmentésre irányuló fellebbezése folytán a másodfokú bíróság a Be.348.§.(1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.349.§.(1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel érintett az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak tekintetében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat, beleértve a megismételt eljárásra vonatkozó szabályokat is, túlnyomórészt betartotta.

Észlelte az ítélet tábla - egyetértve a vádlottak fellebbezésében írtakkal -, hogy az elsőfokú bíróság nem döntött az eljárása során előterjesztett bizonyítási indítványokról, és erről ítélete indokolásában sem adott számot.

A Be.285.§.(2) és (3) bekezdései alapján az előterjesztett bizonyítási indítványokról a tanács elnöke határoz. A bizonyítási indítvány elutasítása ellen külön fellebbezésnek nincs helye, azt az ügydöntő határozattal szemben bejelentett fellebbezésben lehet sérelmezni.

A Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontja szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell az indítványok elutasításának indokolását is.

Ez az eljárási szabálysértés a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Be.375.§.(1) bekezdése alapján pusztán relatív eljárási szabálysértésnek tekinthető, ami nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, illetve a bűnösség megállapítására. A vádlottak által indítványozott bizonyítás a másodfokú bíróság szerint is

szükségtelen lett volna, a tényállás a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján is kellőképpen tisztázható volt, így a tanúk kihallgatásának elmaradása nem eredményezte az ítélet megalapozatlanságát.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékokat túlnyomórészt feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

Bizonyítékokat értékelő tevékenysége során, azonban iratellenes megállapításokat is rögzített a tényállásban.

A másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében bizonyítást vett fel, és ennek keretében igazságügyi műszaki szakértői vélemény beszerzését rendelte el, figyelemmel arra is, hogy az ügyben korábban eljáró szakértő a sértettnek - a Biztosító1-nek - állt az alkalmazásában.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt megalapozottan állapította meg, azonban részben a felvett bizonyítás, részben az iratok tartalma alapján a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel kiegészítésre, pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 7. oldal 2. bekezdését a vádlotti vallomások alapján azzal egészíti ki, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak a Budapesti Rendőrkapitányságon, míg a III.r. vádlott a Kerületi Rendőrkapitányságon teljesítettek szolgálatot. 1995. novemberéig helyszínelőként együtt dolgoztak a Budapesti Rendőrkapitányságon.

- Az ítélet 7. oldal 4. bekezdés első mondatát azzal pontosítja, hogy az V.r. vádlott 1996. december 27. napján kötötte meg a Biztosító1-nél a biztosítást (nyom. ir. I. kötet, 229. oldal).

- A 7. oldal 5. bekezdését azzal javítja ki, hogy a III.r. vádlott 1997. március 15-én egyedüli helyszínelőként teljesített szolgálatot a Kerületi Rendőrkapitányságon. A szolgálat 24 órás volt, 1997. március 15. napján 08 órától 1997. március 16. napján 08 óráig tartott. (nyom. ir. 57. oldal, 69-71. oldal)

A III.r. vádlott 1997. március 16. napján 07 órakor készítette el a helyszíni szemle jegyzőkönyvet. (nyom. ir. 131. oldal)

- A 7. oldal 6. bekezdését azzal pontosítja, hogy a II.r. vádlott 1997. május 16. napján kötötte meg a biztosítást.

- Az ítélet 8. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a III.r. vádlott 1997. augusztus 14. napján 08 órától augusztus 15. napján 08 óráig helyszínelőként teljesített szolgálatot a Kerületi Rendőrkapitányságon. A helyszíni szemle jegyzőkönyv elkészítésének időpontja 1997. augusztus 15. 06 óra. (nyom. ir.277. oldala)

- A 8. oldal 3. bekezdés utolsó mondatát úgy pontosítja, hogy a II.r. vádlott 1997. augusztus 18. napján jelentette be kárigényét a biztosítóhoz. (nyom. ir. 361. oldala)

Az így kiegészített és pontosított tényállás már megfelel az iratok tartalmának, a felvett bizonyítás eredményének, az megalapozottnak tekinthető, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és ekként a másodfokú eljárásban is irányadó.

A vádlottak és védőik fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét támadja, a vádlotti védekezések elfogadását célozza, ami azonban a másodfokú eljárásban, megalapozott tényállás mellett nem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a tényállást elsődlegesen a II.r. vádlott nyomozás során tett, önmagát és társait is terhelő beismerő vallomásra és az okirati bizonyítékokra alapította.

Helyesen járt el akkor is, amikor nem fogadta el a II.r. vádlottnak a beismerő vallomását módosító azon nyilatkozatát, hogy a beismerést pszichikai kényszer hatása alatt tette.

Az elsőfokú ítélet 13. oldal 1. bekezdésében kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett, és az itt felsorakoztatott érveket az alábbiakkal egészíti ki:

a II.r. vádlottat a nyomozás során 1997. november 18. napján hallgatták meg először gyanúsítottként, amikor beismerő vallomást tett. Az I.r. vádlott az ugyanezen a napon lefolytatott gyanúsított kihallgatásakor a vallomásátelt megtagadta, míg a III.r. vádlott gyanúsítottkénti meghallgatására csak jóval később, 1998. május 5. napján került sor.

A II.r. vádlott ebben a legelső vallomásában olyan körülményekről számolt be, amelyekről csak az elkövetőnek lehetett tudomása, illetve amit a nyomozás későbbi adatai is alátámasztottak, és a vádlottársak is megerősítettek.

Így beszámolt arról, hogy a gépkocsit az I.r. vádlott hozta le városba, a házához, és a kárszakértő pótszemléje előtt azt ketten szedték szét, és elrejtették az alkatrészeket. Erről a tényről az I.r. vádlott csak az 1997. december 3. vallomásában tesz említést (nyom. ir. 1895. oldal), megerősítve a II.r. vádlott tényközlését.

A II.r. vádlott ugyanebben a vallomásában arról is nyilatkozott, hogy az 1997. augusztus 15. helyszíni szemlénél az I.r. vádlott is jelen volt. Ezt a körülményt erősíti meg a III.r. vádlott a jóval később, 1998. május 5. napján tett vallomásában. (nyom. ir. 2225. oldala)

A II.r. vádlottnak a pszichikai kényszerre történő hivatkozása azért sem foghat helyt, mert a III.r. gyanúsított kihallgatását is ugyanaz az ügyészégi fogalmazó végezte, és ő semmiféle pszichikai nyomásra nem hivatkozott, és valamennyi bűncselekményben tagadta a bűnösségét.

Tény, hogy a II.r. vádlott 1998. május 4. napján visszavonta a korábbi beismerő vallomását, de ekkor még az I.r. vádlott előzetes letartóztatásban volt.

Az 1998. november 16. kihallgatása során - ahol egyébként ugyanaz a védő volt jelent, mint az 1998. április 15. kihallgatása alkalmával - úgy nyilatkozik, hogy a beismerő vallomását a második kihallgatásakor, védője jelenlétében, azért tartotta fenn, mert változatlanul attól tartott - mivel az I.r. vádlott még mindig előzetes letartóztatásban volt - hogy őt is hátrány érheti, ha megváltoztatja korábbi vallomását. (nyom. ir. 2000. oldala)

Ezek után joggal merül fel a kérdés, hogy az 1998. május 4. vallomásmódosításkor miért nem tartott szankciótól, hiszen az I.r. vádlott 1998. szeptember 3. napjáig állt kényszerintézkedés alatt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az 1998. április 15. napján védő jelenlétében tett azon vallomása, hogy a korábbi beismerő vallomását fenntartja, sőt azt meg is ismétli, kizárja azon védekezését, hogy vele szemben pszichikai kényszer alkalmaztak volna.

Ami a védő jelenlétének elmaradását illeti a II.r. vádlott első kihallgatása alkalmával, az ítéletábra arra kíván rámutatni, hogy szemben a bírósági eljárással, a nyomozás során nem kötelező a védő jelenléte a gyanúsított kihallgatásakor.

A Be.179.§. (3) bekezdés kimondja, hogy a gyanúsítottat figyelmeztetni kell arra, hogy védőt választhat, illetőleg védő kirendelését kérheti. Ha az eljárásban a védő részvétele kötelező, a gyanúsított figyelmét arra is fel kell hívni, hogy ha három napon belül nem hatalmaz meg védőt, az ügyész, illetve a nyomozó hatóság rendel ki védőt. Ha a gyanúsított kijelenti, hogy nem kíván védőt megbízni, az ügyész, illetve a nyomozó hatóság nyomban védőt rendel ki.

A Be.184.§.(2) bekezdése szerint, ha a gyanúsítottat az ügyész vagy a nyomozó hatóság kihallgatja, a védője a kihallgatáson jelen lehet.

A vádlottak fellebbezésben hivatkozott ez a körülmény sem tekinthető tehát olyannak, ami a kérdéses vallomás bizonyítékok köréből való kizárását eredményezhetné.

Mindezekből pedig levonható az a következtetés - egyetértve az elsőbírói állásponttal - , hogy a II.r. vádlott 1997. november 18. napján, és 1998. április 25. napján vallomásait önként, kényszer hatása nélkül tette, és ezen nyilatkozatok valóságtartalmát az eljárás későbbi adatai is igazolták.

Nem hagyható figyelmen kívül az ügyben az alábbi összefüggés sem: az I.r. Budapest VIII. kerületében lakott és szolgálati helye is a Budapesti Rendőrkapitányságon volt. Ehhez képest mindkét „káresemény” ugyanarra a gépkocsira, a XIII. kerületben történt, és mindkettő abban az időben, amikor a III.r. vádlott volt szolgálatban, és mindkét esetben ő volt a helyszínelő. Az ügyeleti naplóban pedig a III.r. vádlott helyszínre küldése egyik esetben sem került rögzítésre. Mindkét ügyben a kártérítés kapcsán az I.r. vádlott járt el.

Ezek a körülmények pedig arra utalnak, hogy a vádlottak pontosan megtervezték az elkövetés helyét, idejét és módját.

Fontos körülmény az is, hogy a II.r. vádlott híváslistájában nincs nyoma a megváltoztatott vallomásában általa említett azon körülménynek, hogy felhívta volna

a 107-es rendőrségi hívószámot, bejelentve a káreseményt. Ez pedig megerősíti a korábbi beismerő vallomását, miszerint amikor ő helyszínre ment a III.r. vádlott már ott volt.

Az iratok tartalma alapján rögzített eltérő tényállás alapján szükséges volt kirekeszteni az elsőfokú ítélet 10. oldal 6. bekezdésében írtakat, miszerint a III.r. vádlott nem volt szolgálatban egyik esetben sem, mert ez iratellenes megállapítás.

A műszaki szakértő véleményére figyelemmel ugyancsak kirekeszti az ítélet 13. oldal 2. bekezdésében szereplő, a szakértő1 véleményével kapcsolatos bírói értékelést.

A műszaki szakértő a véleményében rögzítette, hogy a gépjármű egyedi azonosítására kizárólag az alvázszám és a típustábla alkalmas, a motorszám csak a motort azonosíthatja. Az összes többi egységen lévő jelzés egy gyártási sorozatot takar. Nem alkalmas egyedi azonosításra a kárpit, üléshezát, műszerfal, hiszen ezekből sok ezer készül.

Nem igazolható, de nem is cáfolható, hogy a 385 frsz-ú, illetve a 949 frsz-ú személygépkocsi az eredeti alkatrészekkel lett újjáépítve.

A szakértő1 a másodfokú tárgyaláson ezzel maga is egyetértett.

Az eljárás egyéb bizonyítékait értékelve szükséges még utalni arra, hogy az I.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy az 1997. március 16-i „káresemény” kapcsán elloptott alkatrészeket az V. r. vádlotton keresztül szerezte be, mert őt kereste fel egy ismeretlen személy, aki alkatrészeket árult.

Az V.r.vádlott azonban sem a tanúkénti, sem pedig a gyanúsítottai vallomásában nem erősítette meg az I.r. vádlott által elmondottakat. Éppen ellenkezőleg, úgy nyilatkozott, hogy jogosítványa sincs, a gépkocsi a tényleges használatában nem volt, arról sem tudott, hogy a gépkocsi értékesítésre került.

A II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a gépkocsinak semmi baja nem volt, amikor az I.r. vádlott a városi lakására kihozta. A gépkocsi szétbontásakor már tisztában volt azzal, hogy itt a biztosító megtévesztéséről van szó. A szemle előtt a leszerelt alkatrészeket a pincébe rejtették, majd a szemle után - ahol csak ő volt jelen - ismét összerakták. Vallomásának ez utóbbi részét megerősíti a nyom. ir. 257. oldalán lévő szakértői vélemény, ami Városban, a II.r. vádlott vádlott mint tulajdonos jelenlétében elvégzett pótszemle alapján készült.

A szakértő1 a másodfokú tárgyaláson elmondta, hogy nem lett volna szükség a szétszerelésre. Fenntartotta, hogy erőszakos bontás nyomai nem voltak láthatók. Ugyanígy fenntartotta a szakértő az alkatrészek használati fokával, színével, mintázatával kapcsolatos megállapításait is.

Ugyancsak a II.r. vádlott vallomása alapján állapítható meg tényként az is, hogy a második „káresemény” kapcsán nem került sor az alkatrészek tényleges eltulajdonítására, kizárólag a biztosító tévedésbe ejtése volt a cél.

Mindezek alapján pedig a lefolytatott bizonyítást követően is kizárhatók azok a vádlotti védekezések, hogy nem az eredeti alkatrészek kerültek visszaépítésre.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak bűnösségére, és törvényes a cselekmények minősítése is. Az elsőfokú bíróság által a jogi indokolás körében kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részében helyesen sorolta fel, és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte.

Mellőzi ugyanakkor az I.r. és a II.r. vádlottak esetében az enyhítő körülmények közül a büntetlen előéletükre utalást, mivel a cselekmények elkövetésekor rendőrök voltak, és ez alkalmazási feltétel.

A 2. pont alatti vagyoni elleni cselekmény kísérleti szakban maradása csak csekély mértékben enyhít, mert befejezett kísérletről van szó.

Az így kiegészített bűnösségi körülmények mellett is törvényesnek találta az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor messzemenőig figyelembe vette az igen jelentős időmúlást, és ezért az enyhítő szakasz alkalmazásával szabott ki a vádlottakkal szemben pénzbüntetést. Ez a büntetés inkább enyhe, mint eltúlzottan súlyos, és mindenképpen szükséges ahhoz, hogy a vádlottakkal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségük fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a pénzbüntetések átváltoztatása esetére nem határozta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát.

A bűncselekmények elkövetésekor hatályos Btk. 52. §. szerint a pénzbüntetést, meg nem fizetése esetén, fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egynapi tétel összegének a helyébe egynapi szabadságvesztés lép.

Ezért a másodfokú bíróság meghatározta, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott döntéseit a másodfokú bíróság - a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés kivételével - törvényesnek találta.

Az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a felmerült bűnügyi költség összegét.

A nyomozás során a költségjegyzék szerint 322.682 Ft bűnügyi költség merült fel.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folytatott alapeljárásban elmaradt a 2003. június 26. napján felmerült 6.000 Ft szakértői díj bejegyzése a költségjegyzékbe.

Ez alapján a nyomozás és az elsőfokú alapeljárás során összesen 328.682 Ft bűnügyi költség merült fel.

A megismételt eljárásban a költségjegyzékbe 628.845 Ft bűnügyi költség lett bejegyezve.

Ezzel kapcsolatban észlelte az ítéltábla, hogy 51. tétel alatt, védő irattanulmányozás díjaként 6.000 Ft lett bejegyezve. Ezzel szemben a tárgyalási jegyzőkönyvben 7.500 Ft szerepel.

Nem került bejegyzésre a költségjegyzékbe a II. és III.r. vádlottak kirendelt védőjének díjaként a 2008. április 11. napján felmerült és kiutalt 2.250 Ft.

Ugyancsak nem került bejegyzésre az orvosszakértő1. megvizsgálásának díja: orvosszakértő2 - 46.980 Ft, orvosszakértő3 -4.700 Ft.

Ezeket a tételeket figyelembe véve a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 690.275 Ft.

Hozzászámolva a nyomozás során és a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtti eljárásban felmerült költségeket, az elsőfokú bíróságnak összesen 1.019.527 Ft-ról kellett volna ítéletében rendelkeznie.

Ehhez képest összesen 964.269 Ft viseléséről döntött akként, hogy 519.909 Ft megfizetésére az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakat külön-külön kötelezte, míg 445.360 Ft-ról úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A bűnügyi költség viseléséről az elsőfokú bíróság külön indokolást nem adott, csak annyit mondott ki, hogy a vádlottakat a felmerülés arányában kötelezte.

A Be.403.§.(5) bekezdése értelmében a vádlott nem kötelezhető annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely annak kapcsán merült fel, hogy az eljárást meg kellett ismételni.

A fenti rendelkezés alapján a megismételt bírósági eljárásban felmerült összesen 690.275 Ft bűnügyi költség az államot terheli.

Az elsőfokú bíróságnak csak a nyomozás során, és a Pesti Központi Kerületi Bíróság alapeljárásában felmerült összesen 328.682 Ft bűnügyi költség tekintetében lehetett volna a vádlottakat marasztaló határozatot hozni. Ezen összeg tekintetében is meg kellett volna vizsgálni, hogy az nem érint-e jogerősen felmentett vádlottat, vagy olyan cselekményt, amelyre a bíróság felmentő rendelkezést hozott.

Ezt a vizsgálatot elvégezve, a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a költségjegyzék 1. és 5. tételei alatti összegek, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság eljárásában felmerült 6.000 Ft szakértői díj, összesen 163.920 Ft megfizetésére kötelezhetők jelen ügy vádlottjai.

A fennmaradó - fentiek szerinti levezetés alapján - összesen 855.035 Ft bűnügyi költséget az államnak kell viselni.

Ezért az ítéltábla a Fővárosi Bíróság 10.B.988/2007/83. számú ítéletét a Be.372.§.(2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta,

míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy rögzítette a III.r. vádlott jelenlegi lakcímét.

A másodfokú eljárásban a vádlottak kirendelt védőjének díjaként és szakértői díjként felmerült összesen 243.853 Ft bűnügyi költség megfizetésére a Be.381.§.(1) bekezdése szerint a vádlottakat külön-külön kötelezte, mivel fellebbezésük nem vezetett eredményre.

Budapest, a 2010. év november hó 17. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

Zólyominé Dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.988/2007/83. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.46/2010/20. számú ítéletében írt változtatással 2010. év november hó 17. napján az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2010. év november hó 17. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Pécsi Orsolya

bírósági ügyintéző